

Antwerpen, 1 april 2015

Brief voor Pasen 2015

Goede vrienden,

‘En toch’ zullen we Pasen vieren, het feest van de Verrijzenis van Jezus. Zonder dat ‘en toch’ heeft Pasen trouwens geen betekenis. Pasen is geen voorspelbaar *‘happy end’*. Het is geen bekroning van een mooi verhaal. Het staat niet in de sterren geschreven. Integendeel. Pasen is een contrastgebeuren. Het is een viering tegen alle verdriet in. Het is hoop tegen alle onredelijkheid in. Het is een dissonante klank in de muziek van deze tijd. Pasen snijdt pas hout waar dat ‘en toch’ zichtbaar en voelbaar is.

‘En toch’ zullen de ouders van Peter dit jaar Pasen vieren. Zij verloren hun zoon in een onzinnig auto-ongeval. Zomaar van de weg gereden en kort nadien gestorven. De vraag wie of wat voor het ongeval verantwoordelijk was, interesseert hen nog amper. Zij zijn hun zoon voorgoed kwijt. Ze hebben zich de laatste maanden opgesloten in hun verdriet, letterlijk. Ze leven meer naast dan met elkaar. Toch denken ze eraan om met Pasen naar de kerk te gaan, zoals ze gewoon waren. Als het hun lukt. Ze hopen op nieuwe levenskracht, al doet die levenskracht ook pijn.

‘En toch’ zullen Karel en Chantal dit jaar Pasen vieren. Tijdens de zomer verhuisden ze naar een woonzorgcentrum. Chantal was opnieuw gevallen en samen konden ze het niet meer beredderen thuis. Het deed pijn om het grote huis met zijn vele herinneringen te verlaten. Het deed ook pijn om de buurt en de parochie te verlaten. Ze waren altijd heel actief en geëngageerd. Nu overheerst het besef dat ze aan de laatste fase van hun leven zijn begonnen. Toch zullen ze op Pasen naar de kapel van het woonzorgcentrum gaan, waar de pastorale werkster een gebedsdienst voorgeaat. Ze hopen dat het vlammetje van de vreugde niet zal doven, al gaan hun gebundelde krachten achteruit.

‘En toch’ zullen de christenen in het Midden-Oosten dit jaar Pasen vieren. Alle bisschoppen en kerkelijke leiders van ons land schrijven deze week in een gezamenlijke verklaring: *„De ene week in Syrië, de andere week in Irak, Iran, Egypte, de Palestijnse Gebieden en tot in Pakistan: telkens zijn christenen het slachtoffer van extremistische aanslagen en ideologische terreur. Sommigen worden om hun geloof gemarteld en gedood. Vele anderen worden*

ontvoerd of verdreven. Duizenden van hen leven samengepakt in vluchtelingenkampen of zijn uitgeweken naar buurlanden. (...) Zelfs dit jaar zullen zij elkaar zeggen 'de Heer is werkelijk verrezen' en zullen zij samen een Alleluia aanbeffen. Al moet hun viering nu doorgaan in een tentenkamp, een vervallen kerkegebouw of een anonieme schuilplaats." Ze hopen op vrede, al staat op die vrede een hoge prijs.

'En toch' is Pasen ook voor jou bedoeld. Ik weet niet wie jou dit jaar zal uitnodigen om Pasen te vieren. Misschien doe je het uit gewoonte, misschien spreken vrienden of iemand uit de parochie je aan. Alleen al hiervoor is Pasen een gezegende dag: om even dat 'en toch' te voelen, waaraan jij nu behoefte hebt. In dat 'en toch' komt Jezus ons telkens opnieuw tegemoet, zoals op de eerste Paasmorgen.

Van harte wens ik u een zalig Paasfeest!

+ *John Bonny*

Bisschop van Antwerpen